

Tak další Míle jsou přede mnou. Jedu již po sedmé, což znamená na afterparty titul legenda milí. Tentokrát se jede ze Slovenska a jsem přihlášen na jižní trasu, jejíž slovenskou část zatím nikdo nezná. Český jih se jel již vloni. Celé míle pro mě začínají nutností vyřešit dopravu na start. V celém pátečním nočním vlaku do Humenného je pouze 6 míst pro kola a není možné si ke kolu objednat lůžko nebo lehátko. Dva měsíce před startem jsem tedy koupil s problémy místenku pro 3 bikery a 3 kola. Pojedu s Petrem Tichým a Petrem Jedličkou. Ze zvědavosti jsem se podíval za dva dny na rezervace a zjistil jsem, že zbylá místa jsou již také obsazena. U vlaku jsme se nakonec sešli pouze dva. Petr Jedlička to musel ze zdravotních důvodů zrušit. Cesta byla úmorná. Sedět ve vlaku u kol, když ve vagónu řve celou noc parta opilců, kteří vyrazili údajně do Nízkých Tater, není příjemný zážitek. Partička stála ráno stěží na nohou, takže by mě docela zajímala jejich túra. V Humenném se již setkáváme s dalšími účastníky a vítají nás známí kluci ze Slovenska. S Petrem vyrážím na kole do Sedlice a zjišťuji první problém – z kola se začínají ozývat divné zvuky. Nevím, co to je, ale odhaduji to na špatné pressfitové ložisko ve středu. S tím nic neudělám. To byl začátek mých letošních smolných milí. Registrace, nafasování čísla a trackeru, povinné vážení, focení. Pak již jen setkávání se známými tvářemi z minulých ročníků. Dávám si výborný kotlíkový guláš od Fera a nějaké pivo. V neděli dojíždí zbytek startovního pole, který využil hromadnou dopravu zajištěnou pořadatelem. Pak to nabírá obrátky. Říká se, že se někomu lepší smůla na paty. Mně se nalepil těsně před startem při rozjíždění rozehrátý asfalt na pláště. Na asfalt se nalepil drobný štěrtek a já mám obavy z proříznutí plášťů. Jedu na bezdušácích. Čistím pláště klacíky, hadry, a nakonec odmašťovačem na brzdové kotouče. Snad to stačí.

Den 1. – 3.7.2022 neděle 15⁰⁰ start

Slavnostní start. Obě trasy – severní i jižní – vyrážejí za zaváděcím vozem. V Uliči se najíždí do terénu a po nějaké době se trasy dělí. Jede se většinou po polních cestách a místních silničkách až pod Zemplínskou Šíravu. Peleton se pomalu roztrhává, předjíždím a jsem předjížděn. Předjíždějící mají poznámky ke zvukům z mého kola a to mě psychicky deptá. Doufám, že kolo těch 1600km vydrží. Po hrázi Šíravý mě předjíždí větší skupina a tak se jí snažím držet.

Připadá mi, že jsou všichni proti mně nějak moc rychlí. První brod u Zalužického kanálu (výpust Šíravy). Nechtěl jsem si namočit tretry hned na začátku, ale všichni kolem mě vletěli do vody obutí, tak jsem to udělal také. Je vedro, tak to snad rychle uschne. Brzy následuje obávaný brod přes Laborec. Nechám se zlákat Robertem, který tvrdí, že zná od Jéni Kopky místo, kde je málo vody. Chyba. Motáme se v houští a nakonec se musíme vrátit a hledat jinde. Tam je samozřejmě vody do pasu, takže k mokřým tretrům přibývají mokré kraťasy a hlavně vložka. Další brod přes Ondavu je již lepší, ale je tam spousta bodavého

hmyzu.

Na brodech se setkává severní a jižní trasa.

Další styčný bod obou tras bude až na CP1 u Trenčína. Rád bych dojel až na Hrešnou, kde máme slíbený otevřený bufet celou noc. Odtamtud také začíná omezení platící pro celé Slovensko – od 21.00 do 6.00hod. nesmíme jet a musíme být v nějaké obydlené části. Je to bezpečnostní opatření kvůli medvědům. Závěrečných 30km před Hrešnou je pro mě hrozných. Kopce, terén, tlačení, únava. Přemýšlím, jestli nepůjdu spát dřív, ale vidina piva na dobrou noc na Hrešnej mě vyburcuje. Dojíždím ve 3.05, dávám si pivo, něco sním ze svých zásob a schovávám se před rosou pod stůl do spacáku.

Ujeto 161km, nastoupáno 2346m

Den 2. – 4.7.2022

Vstávám v 5.00 a zkouším zjistit co je s kolem. Na nic jsem nepřišel. Trochu posnídám a s úderem šesté můžu vyrazit na cestu. Jsem nevyspalý, ale jede se mi docela dobře. U studánky míjím partu bikerů, kteří provádějí ranní očistu a doplňují vodu. Chvilí jedu s Jéňou Kopkou, ale jeho tempu nestačím. Pak už jedu sám. Samé kopce Volovských vrchů - Jahodná, Predné holisko. Uprostřed lesa přijíždím ke kostelu Sv. Anny s úžasným pramenem

Jana Nepomuckého. Tady dělám očistu a doplnění vody já. Začíná být hrozně vedro. V Jasově vjíždím do Slovenského krasu. Nádherná krajina, ale těžká jízda. Vedro mě ničí. Nejsem schopný nic sníst, stále jen piji. Jedu kolem spousty pramenů, u každého se pořádně napiji a doplním do camelbaku výbornou studenou vodu.

Stále se snažím mít na zádech alespoň 2 litry. Voda z pramenů je lepší než všechny ty WC

vody, které běžně na trase doplňujeme. V Hačavě si беру vodu z pumpy a místní děda mě posílá kousek dál, kde je „lepší voda z mořského oka“. Opravdu přijíždím ke žlabu, do kterého teče ledová, křišťálově čistá voda. Pak ale následuje tlačení do dlouhého prudkého kopce. Potřeboval bych něco sníst. Moje zásoby jídla nedokážu polknout, sousta mi rostou v puse. Snad by mě spravila nějaká polévka. V Zádielské dolině bohužel míjím odbočku k chatě s restaurací, kde bych si ji mohl dát. Dál už nic není.

Mám hroznou krizi. Únava, nevyspání, hlad a další kopce přede mnou. Žádná vesnice, žádná chata, nic. Jen nádherné vyprahlé horské louky s bílými šotolinovými cestami a hrozné vedro. Nacházím další studánku. Tentokrát je to kamenná nádrž pod stříškou. Nabírám vodu a piji. Ze studánky na mě kouká žába, tak to snad bude čistá voda. Z vedra jsem úplně vyřízený. Dojždím v 15.45 do Jablonovského sedla ke kolibě Soroška. Objednávám si polévku, nealko pivo a kofolu. Polévku do sebe soukám snad půl hodiny. Servírka má obavy, abych jí tam nezkolaboval. Jdu si raději lehnout pod strom. Po dvou hodinách odpočinku jsem trochu lepší, ale na další jízdu to nevypadá. Končím a přespím u koliby. Přijíždí další mílaři, někteří jedou dál, někteří tady také přespí. Večer jsem konečně schopen něco sníst – výborné halušky a alko pivo mě dostávají téměř do normálu. Jdu si lehnout pod přístřešek u vstupu. Ztratil jsem možnost pěti hodin jízdy, a moje plány na dobré umístění mizí v dáli.

Ujeto 84km, nastoupáno 2201m

Den 3. – 5.7.2022

Ráno, díky omezení jízdy až od 6.00, nemusím vstávat na budík. Všude kolem koliby pospávají ti, kteří přijeli později. Je tady ve spacácích snad 15 mumií. Na šestou hodinu všichni vyrážejí. Na Slovensku bude mít, díky omezením, závod jiný charakter, než na jaký jsem zvyklý. Večer se před 21.00 hodně lidí sjede v obcích a ráno zase společně vyrážejí. Přes den se to tradičně roztrhá podle výkonnosti. Objevil se mi další problém – mám knedlík v krku a nos plný krve. Asi výsledek pití ledové vody ve včerejším vedru. Vyrážím na trasu a potkávám další mílaře, kteří spali kousek dál. Jsem součástí vláčku asi 16 mílařů. Přes Lipovník se dostávám do Krásnohorského Podhradie s pěkným hradem na kopci. Vystoupám na kopec a pak se svezu po pěkném singltrailu. Před Rožňavou u benzínky všichni zastavujeme na snídani a vykoupieme všechny bagety. Odjíždím sám a peru se s dalšími kopci ve Slovenském Rudohoríu. Pak mám další problém – ve sjezdu mi nějaký kámen prorazil z boku plášť na zadním kole. V plášti jsou dvě díry, které ucpávám knoty, dopumpuji a doufám, že knoty budou držet. Projíždím Slavošovce a čeká mě zážitek při průjezdu Slavošovickým tunelem. Trasa vede starým, 2,5km dlouhým, studeným tunelem. Původně tam měla vést železnice, ale nedošlo k realizaci, takže je to jen turistická atrakce. V Revúci v restauraci Mamut si dám oběd. Začínám potkávat stále stejné lidi – Patrik, Pavel, Petr, Láďa. Vystoupám do obce Sirk, před kterou nás Jéňa varoval – nemáme tam prý raději zastavovat. Nic divokého mi tam ale

nepřišlo. Sjíždím do Hnúšti, blíží se bouřka, tak se schovávám k ostatním do stanu před restaurací. Po největším dešti vyrážím s Petrem dál kolem vodní nádrže Klenovec. Dojždíme přes sedlo Pereš do Drahové, kde hledáme přístřešek. Na křižovatce na nás mává svérázný chlapík. Říká, že můžeme spát ve stanech, které tam má postavené. Zve nás na pivo a vianočnú kapustnicu, kterou vaří venku v kotlíku na ohni. Provozuje neoficiální hospodu – klub pro místní. Rádi přijímáme. Uklidím kolo do stanu, připravím si spaní a chci se u žlabu trochu umýt. Začíná ale pěkná průtrž, takže se svléknu a osprchuji deštěm. Pak vezmu suché spací věci a nahý přeběhnu do „klubu“ a tam se oblékám. Borovička na zahřátí, pivo, kapustnica a příjemný pokec s místními. Sešli jsme se tady 4 mílaři. Chlapík nám dokonce slíbil snídani. Trochu mi to kazí zimnice, která mě večer chytla.

Ujeto 129km, nastoupáno 2788m

Den 4. – 6.7.2022

Den začíná teplou snídaní, horký čaj s medem a míchaná vejce. Na mílích přepych. Trochu se trápím s navigací, nějak nechce načíst trasu. Vyřeším to tvrdým resetem a novými baterkami. V krku mě stále bolí a odkašlávám. Zjišťuji, že jsem včera někde ulomil a ztratil zadní blikačku. Den začíná dlouhým společným výstupem na Kozí chrbát. Tam se rozdělujeme a zase jedu sám. Začíná CHKO Poľana. Musím stále dofukovat zadní kolo. Kolem knotů mi to stále utíká.

Jede se po pěkných cestách stále nahoru a dolů přes úžasné louky a lesy. Zajímavý kraj. V Detve se zase potkávám s Patrikem, Pavlem, Petrem a

Edou. Dáme si společně oběd v pizzerii Margerita. Musím si hlídat stravu, abych nedopadl jako druhý den závodu. Potom míříme dál směrem na Zvolen. Přejíždíme kopce vysoké cca 900m. Docela nepříjemný terén – kořeny, klacky, kameny, zarostlé cesty. Hodně se musí tlačit. Patrik hlásí, že zjistil na co je dobrá přílba. Upadl a hlavou narazil na kámen. Před Zvolenem kolem vysílače na Kráľovej najíždíme na pěkný singltrail. Sice jsem unavený, ale docela si ho

užívám. Na kraji Zvolena dojíždíme do autokempu, kde zůstáváme na noc. Mám zimnici a stále kašlu. Necítím se moc dobře. Spím na terase před jednou z chat. Nakonec se nás tady sjelo hodně. Všichni hladoví, takže v restauraci museli dokonce prodloužit otevírací dobu.

Ujeto 91km, nastoupáno 2549m

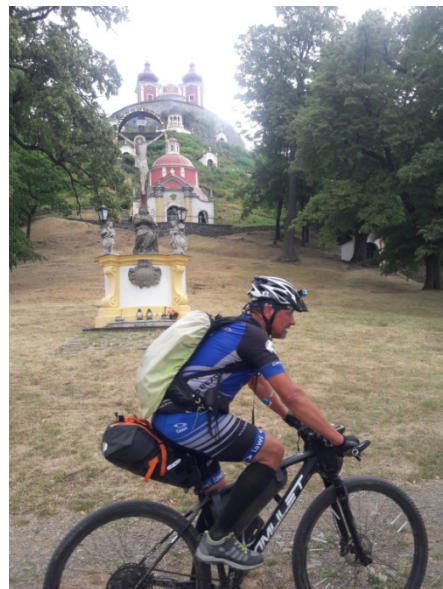

Den 5. – 7.7.2022

Ráno vyrážíme do Štiavnických vrchů v docela velké skupině. Ta se ale v kopci brzy trhá na jednotlivce. Je to kraj partyzánů, všechno je partyzánské - partyzánská lůka, chodník, chata... Před Banskou Štiavnicou mě ohromí na

kopci nádherný kostel Sv. Kríža. Banská Štiavnica mě překvapí nádherným historickým centrem. Potkávám štáb mílařských fotografů. Přes louky Štiavnických vrchů vjíždím s Patrikem do pohoří Vtáčnik s nejvyšším vrcholem

Vtáčnik 1346m. Výstup byl hodně náročný, ale sjezd dolů stál za to. Asi 10km dlouhý sjezd po šotolině letíme ve stoje jako blázni. Dole nás brní

ruce i nohy.

Lehce prší,

ale není to nic strašného. V Partyzánském sháníme jídlo, ale k dispozici je pouze benzínka, takže k jídlu musí opět stačit bagety. Na dojezd do CP1 to nevypadá, ale snažíme se do 21.00 dojet co nejdál. Stále musím dofukovat zadní kolo a to nás zdržuje. Nakonec dojíždíme do Čuklasovců a nacházíme hospodu s terasou. Majitel nemá jídlo, ale nemá nic proti tomu, když na terase přespíme, tak zůstáváme. Krk léčím kombinací borovička, pivo a horký čaj. Majitel nám nakonec nabídne i vlastní kapustnicu. Pak mi způsobí malý šok. Když si rozbaluji na terase spacák, tak mi řekne, abych si to sbalil. Leknu se, že

budu muset hledat někde jiné spaní, ale místo toho přijde nabídka na noc v pokoji nad restaurací. Přijímáme a dáváme si ještě borovičku. Ráno máme jen nechat klíče v zámku a zabouchnout. Zkouším ještě před spaním nacpat další knot do pláště a dofouknout. Snad to bude držet.

Ujeto 142km, nastoupáno 3186m

Den 6. – 8.7.2022

Ráno kontroluji tlak v zadním kole a vypadá to docela dobře. Přes Strážovské vrchy spěcháme do CP1.

Překážkou před CP1 je brod přes Váh. Do poloviny to jde, druhá půlka je horší. Vodu

mám k pupku a proud je hodně silný. Udržet balanc s kolem nad vodou je trochu problém.

Nechci si znovu namočit tretry, tak brodím v ponožkách, aby to tolik neklouzalo. Pak už CP1, kde mě vítá malým panáčkem Přemek (kamarád z minulých milí).

Moc se tady nezdržujeme a vyrážíme s Patrikem dál do Bílých Karpat a na Moravu. Noční omezení končí. Je zima, začíná mrholit. Nějakou dobu jedeme po hraniční cestě směrem na sever, objíždíme obec Žitkovou, údajně s magickými vlastnostmi, a stácíme se konečně na jih. Na

Mikulčině vrchu si dáváme v Penzionu Patrik kyselici za 55Kč a „kombajnérku“ do půllitru za 40Kč! Kombajnérka se prý říká žluté limonádě, kterou za sociku pili kombajnéri na polích.

Další trasa je přes Malý Lopeník na Velký Lopeník (911mnm) s rozhlednou. Cesty jsou zarostlé vysokou travou nebo rozbahněné od deště a těžby. V dálce se tyčí Velká Javořina (970mnm). Chvilí jedu, chvíli tlačím, sil už není mnoho. Předháním se s partičkou mladých turistů. Když tlačím, jsou rychlejší oni, když jedu, tak je předjíždím. Fouká studený vítr a je mlha, takže se z Javořiny nekonají žádné výhledy do krajiny. Trasa dál vede přímo po hranici. Chvilí jsem na Slovensku, chvíli na Moravě. Klouzavé bahno. Přijíždíme do Kuželova s větrným mlýnem, kde se natáčela spousta pohádek. Pro nás je ale hlavní, že je tam stánek, kde mají gulášovku. Nejsme již omezení časem, takže můžeme jet klidně celou noc. Nemáme už ale sílu, kopce nás vyčerpaly. Dojíždíme za tmy do Mlýnků, kde zná Patrik hospodu. Je to sice kousek od trasy, ale vidina jídla, pití a suchého spaní pod pergolou, vítězí. Mám už zase večerní zimnici, takže se rád ohřeji u ohně, dám si utopence a pivo, a pak už rychle do spacáku. Zadní kolo docela drží, dofukoval jsem jen 5x.

Ujeto 141km, nastoupáno 3445m

Den 7. – 9.7.2022

Ráno tlačení do kopce, do kterého se nám večer nechtělo. Dostáváme se k rozhledně Holý vrch, a pak konečně opouštíme hory a sjíždíme ke Strážnici. Cestou příjemné překvapení – na vrchu Žerotín s kaplí přijíždíme k meruňce obsypané nejlepšími meruňkami, jaké jsem kdy jedl. Ve Strážnici najíždíme na cestu podél Baťova

kanálu. Pohodová a rychlá cesta přechází v prales podél řeky Morava. Zarostlé lužní lesy a nekonečná cesta se spoustou tlačení křovisky až do Hodonína, kde si konečně můžeme doplnit zásoby jídla. Patrik je z Hodonína, takže mě vede přímo k obchoďáku. Pak pokračujeme Dolnomoravským úvalem kolem Břeclavi. Projíždíme Lednicko-Valtický areál se spoustou zámečků a bohužel i množstvím turistů na elektrokolech. V Mikulově nemusíme tentokrát vystoupat až na úplný vršek Svatého kopečku, ale i tak tlačíme. Následný průjezd historickým jádrem města mě deptá. Všude je plno turistů a já projíždím město špinavý a na vrzajícím kole. Přes vinohrady dojíždím na CP2, kde je možné

ukončit závod na 500 mil. Hodně o tom přemýšlím, ale nakonec se rozhoduji to risknout a pokračovat. Udělám lehkou údržbu kola a vyrazím dál podél Dyje, kterou překonávám po pěkném lanovém mostě. Chtěl bych dojet do Šatova, kde je vyhlášená neoficiální podpora. Začíná pršet a z prachu na polních cestách mezi vinohrady se udělalo klouzavé lepidlo. Mytí kola na CP2 bylo zbytečné. Navíc se trasér zřejmě nedohodl s agronomem a vede trasu přes kukuřičné pole. Řídítka 700mm, mezery mezi kukuřicí cca 400mm. Hrůza, tlačím kolo po zadním a kukuřice mi dře ruce. Do Šatova dojždím již za tmy a za deště. Je tam již 8 mílařů. Všichni dostávají smažená vajíčka, klobásy, pití a je tam veselo. Stěžuji si na kolo a ptám se po mechanikovi, který tam byl vloni. Není tam, ale je tam fanda Kopr (Marek Kopřiva) a tvrdí, že má plášť a že mi ho dokáže nazout. Moc nevěřím, že se mu to obyčejnou pumpou povede, ale nakonec mu kolo svěřuji. Dá si pár piv na posilněnou a začíná pracovat. Já ho s nedůvěrou pozoruji, ale mé obavy byly zbytečné. Mám nový plášť a mohu jet dál bez obav. Díky Marku, zachránil jsi mi míle. Spím pod pergolou uprostřed chrápajících mílařů. Zimnice mě snad již opustila. Kašel zůstal.

Ujeto 174km, nastoupáno 1210m

Den 8. – 10.7.2022

Ráno si stěžuji na chrápání kolegů, ale jsem uzemněn – prý jsem také chrápal. Vyrazím s Patrikem – je to můj nejčastější letošní mílový parták. Fouká studený západní vítr, v mokrém dresu je mi zima. Projíždíme národní park Podyjí s lanovými mosty.

K Vranovské přehradě přijíždíme brzy ráno, takže projíždíme hlavním nábřežím bez problému s davy turistů.

A zase do lesa. Podél cesty je

spousta malin, tak doplňujeme vitamíny. Lepší vitamíny ochutnáme v Bítově v Hasičském pivovaru Tesák – mrkvový dort a výborná Tesácká desítka.

Sedí tady již Láďa a vychvaluje polotmavou dvanáctku. Nad Bítovem míváme konopný ráj Vranč a kolem hradu Bítov míříme dál.

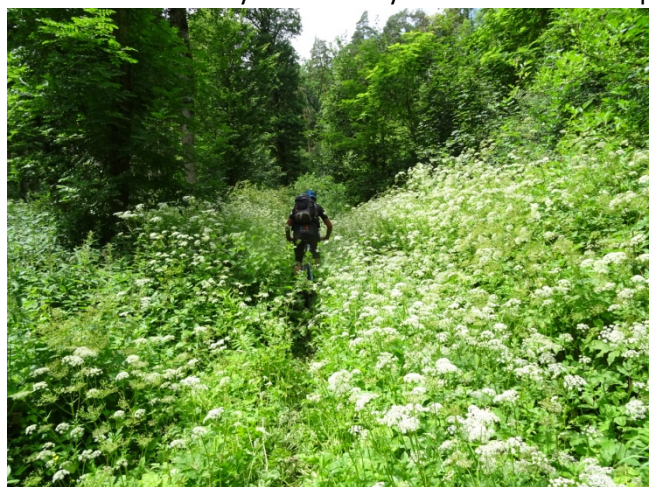

Jedeme po pěkné lesní cestě, když najednou zjistíme, že nejsme na trase. Vracíme se zpět a hledáme, kudy vede trasa. Zvýšíme rozlišení navigace a držíme se přesně trasy. Svede nás to mimo veškeré cesty lesem dolů k říčce Želetavce – další brodění. Při obouvání na druhém břehu přijíždí k brodu vousáč Pepa. Při pohledu na brod začne nadávat, fňukat jako malé dítě a vztekle zahazovat ponožky. Musíme se jeho komickým reakcím smát. Obloukem přes Uherčice se znovu blížíme k Dyji. Na Grázlově vyhlídce se s ní rozloučíme. Meandry řeky

dole vytváří úžasné zátoky s indiánskými tábory s teepee. Cesta z vyhlídky dolů je náročná. Podmáčený, strmý svah klouže a nedovolí žádnou chybu. Láďa chybu udělal a tvrdě dopadá zadkem na kořen. Ani se mu nechce vstávat, ale pak si

pochvaluje, že se mu spravila záda. Přejíždíme na kousek do Rakouska. Zarostlá, zřejmě minimálně používaná pěšinka podél potoka. Potok neustále brodíme z jednoho břehu na druhý. Návrat do Čech a příjezd do renesančního městečka Slavonice. Doplnuji zásoby na další cestu. Moc dalších možností na nákupy nebude. Kolem hradu Landštejn, přes Javořickou vrchovinu, míříme na Třeboňsko. Patrik má problémy s bolavou nohou, odpojuje se a jde spát. Já jsem docela v pohodě, tak jedu s Láďou dál až do Mníšku, kde nacházíme nocleh - čistou autobusovou čekárnu v centru obce.

Ujeto 153km, nastoupáno 2922m

Den 9. – 11.7.2022

Ráno vstávám ve 4.00 a brzy vyrážím. Láďa balí pomaleji a navíc ho zdržuje jeho ranní rituál s cigárkem. Jeho způsob jízdy je zajímavý – jede dost rychle, vždycky mě předjede, ale často staví na cigáro a tam ho zase předjíždím já. Mám stále problémy s krkem, tuberácky kašlu. Láďa to komentuje slovy: „já kouřím, ty kašleš“. Třeboňsko projíždím sám a při jízdě po hrázích se kochám pohledy na rybníky osvětlené vycházejícím sluncem.

Náladu mi trochu kazí rozbahněné cesty.

Projíždím Trocnovem. V Boršově nad Vltavou najíždím k řece a jedu proti proudu. Od Vltavy jde pěkná zima. Počasí letošních milí si s námi dost hraje. Na Slovensku vedra, v Čechách zima, občas deště. V dálce se již tyčí další kopce – Blanský les s Kletí (1084mnm). Na Kleť musím skoro celou cestu tlačit. Kamenitou cestu do kopce opravdu nedávám. Nahoře na mě čeká Láďa, který ještě stihl otevřený bufet. Já jsem přijel 5 minut po zavíračce.

Sjezd dolů je po podobné cestě, jako vedla nahoru. Dá se ale s opatrností sjet. Průjezd Českým Krumlovem – moc se nekochám, spěchám, rád bych dojel na CP3, kde chci spát. Musím vystoupat na Křížovou horu s kaplí Panny Marie Bolestné a pak pokračovat co nejrychleji dál.

V Nahořanech na mě čeká brod přes Vltavu. Ten jsem již několikrát bez problémů brodil. Je to oficiální brod, na dně řeky jsou položené panely. Obvykle je voda těsně nad kolena, tentokrát je to ale jiné. Voda se valí dost divoce.

Láďa je již na druhém břehu a ukazuje mi, že to jde. Sundávám tretry a v ponožkách vyrážím. Vodu mám do pasu, kolo se snažím držet nad hladinou a proud mě strhává z panelů, ale zvládám to. V cíli se dost mílařů přiznalo, že brod raději objeli oklikou přes most. Teď už jen vystoupat do šumavských kopců a dotáhnout to na CP3. Tam dorážíme spolu ve 21.15. Ohřejeme se u ohně, sníme něco ze svých zásob, dáme si pití od pořadatele a jdeme spát do postavených stanů.

Ujeto 143km, nastoupáno 2645m

Den 10. – 12.7.2022

Ráno vyrážím opět sám. Začínám na šumavských šotolinkách a asfaltech. Je mi zima, mrznou mi ruce i nohy. Přijíždím na oficiální Floutrejl Lipno, kde si užívám zábavný sjezd. Dojíždím

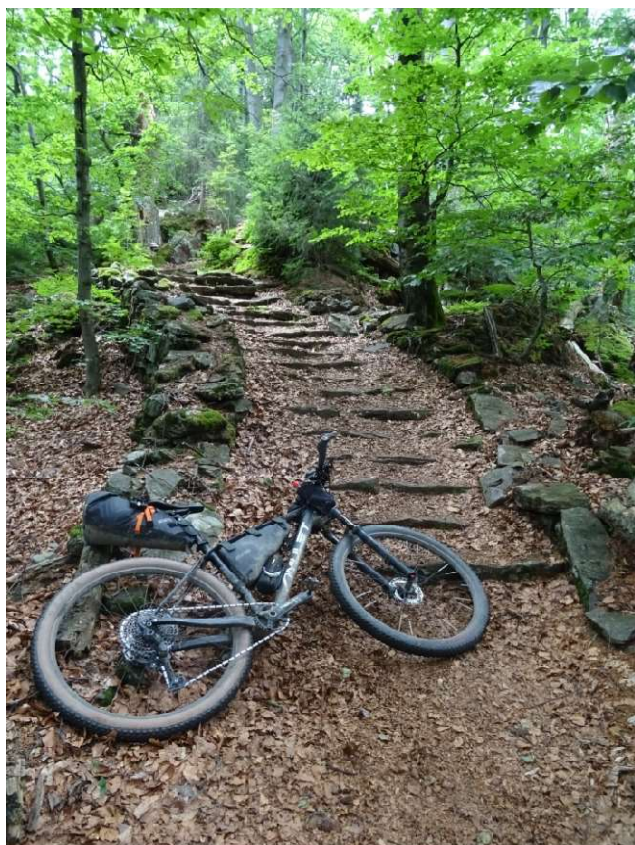
zajímavého k vidění. Čeká mě přejezd celé Šumavy přes všechny možné kopce. Odpočinu si pouze při jízdě podél Schwarzenberského kanálu. Jenže tam se začíná projevovat únava, začínám na kole usínat. Musím se zastavit a na 10 minut si zdřímnout.

do Vyššího Brodu, potřebuji koupit nějaké jídlo, ale jsem tu brzy, všechno je ještě zavřené. Takže vyrážím dál bez zásob. Krásná turistická cesta podél Menší Vltavice. Sice většinu tlačím a nosím, ale pohledy na vodopády jsou nádherné. Pak následuje trápení přes Uhlířský vrch – tlačení, nošení, prodírání se křovím a nic

s čerstvou houskou a navíc nám udělali i svačinu na cestu. V Nýrsku opouštíme Šumavu a přes Všerubskou vrchovinu se blížíme k Českému lesu. Stavuji se ve freeshopu, kupuji si Kofolu a nanuka. Krk je už lepší. Přijíždí Robert a slibuje, že až přejedeme Čerchov, tak to už pojede. Na Folmavě konečně dokupujeme zásoby jídla na další cestu. Předě mnou je asi nejhorší kopec z celých milí – Čerchov (1042mnm).

Ve Strážném konečně dokupuji zásoby jídla a pití. Navíc se sejdeme s Láďou, Petrem a Patrikem na obědě v restauraci. Další trasa vede víceméně po cyklostezkách, jen občas nám to trasér zpestří odbočkami na bažinaté zarostlé pěšinky. Přes Churáňov se blížíme ke Kašperským Horám, do kterých sjíždím po sjezdovce přímo pod lany lanovky. Je večer, pro dnešek to asi stačí. S Láďou a Petrem se domlouváme na společném spaní na Šibeničním vrchu. Před spaním si dáme na dobrou noc na náměstí pívko, vystoupáme na Šibeniční vrch a ukládáme se pod vzrostlý smrk.

Ujeto 148km, nastoupáno 2865m

Den 11. – 13.7.2022

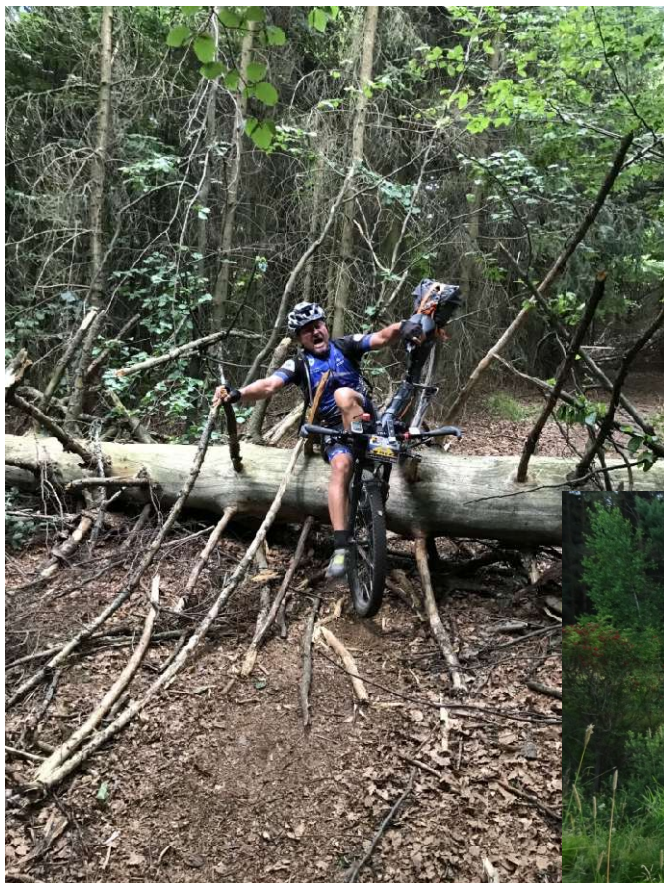
Ráno opět vyrážím sám. Petr odjel dřív, Láďa nespěchá. Musím dojet zbytek Šumavy. Kamenité cesty mi už nějak nechutnají. Přepadají mě mikrospánky. Vyškrábu se na Pancíř a jedu hřebenovou cestu na Můstek. Tam odpočívá Láďa, který mě předtím předjel. Dál jedeme spolu a hledáme nějaké jídlo. Zachraňuje nás hotel Kollerhof. Polévka

Tlačení a nošení kola po turistické červené cestě, po schodech vytesaných do skály. Cesta se rovná, schody jdou dolů, myslím si, že jsem již nahoře, ale nejsem. Další schody nahoru, dolů. Několikrát se to opakuje, než se dostanu na skutečný vrchol. Bufet je již zavřený, ale je tu automat na pivo. Láďa má 40Kč do automatu, já mám pouze 39Kč. Naštěstí na zemi nacházíme zbývající korunu a automat mi pivo vydal. Z Čerchova je těžký kamenitý sjezd dolů. Robertem slibovaná další jezdivá cesta se nekoná. Kamenitá cesta přes Haltravu, Škarmanku až pod hrad Starý Herštejn se musí z větší části nosit. Dojíždíme s Patrikem a Láďou do Závisti a jsme pěkně utahaní. U cesty je penzion s nápisem: občerstvení pouze pro ubytované. Ukecáme majitele na jedno pivo, kousek popojedeme a usínáme pod smrskem.

Ujeto 122km, nastoupáno 3242m

Den 12. – 14.7.2022

Jen doufám, že jsou bobří opravdu tak dobří stavitelé a hráz mě udrží.

Pak mám zase svou dopolední spací krizi s mikrospánky, kdy málem padám z kola. Říkám klukům, že s nimi pojedou až do Broumova a pak už pojedou sám. Opravdu se necítím na jejich tempo. Dojíždí nás skupinka rychlých borců (Lukáš Georgiev, Jan Havránek, Petr Šťastný). V Broumově se rozdělujeme. Já s Patrikem jedeme shánět jídlo, ostatní vyráží na Dyleň. Nakoupíme si na benzínce jídlo, kofolou výjimečně plním celý camelbak a vyrážíme na cestu. Jedeme kolem středu Evropy a statečně stoupáme. Na Dyleni posvačíme bagety. Do cíle je to 80km a nevíme, jaká bude cesta. Nic si neříkáme, ale oba bychom chtěli dnes dojet. Sjíždíme z Dyleně dolů a po romantické cestě

Ráno snídám a dojídám zásoby, zbývá mi už jen pár sušenek. Do cíle mi chybí 180km. Nechci už spát venku, ale ta vzdálenost mi připadá nereálná. Vloni se mi přes Český les nejelo moc dobře. Navíc vím, že bude problém někde sehnat jídlo a pití. Vyrážíme jednotlivě, ale různě se sjíždíme s Láďou a Patrikem. Šotolinky a kořenovky až na Rozvadov, kde jsme v 7.00. Všechno je zavřené, benzínky i obchody, a já jsem v podstatě bez jídla. Nechce se nám čekat do 8.00, tak vyrážíme. Další jídlo se možná dá sehnat v Broumově za cca 40km, snad to dám o sušenkách. Původní brod za Rozvadovem se již nedá brodit, ale potok se dá překonat po bobří hrázi.

podél meandrů Stebnického potoka dorážíme do Doubravy, kde na zahrádce stylové hospody ve venkovské usedlosti dojíždíme rychlou partu, se kterou jsme se před Dyléní rozloučili. Trochu se občerstvíme a vyrážíme. Patrika zase zlobí noha, mně se to pro změnu rozjelo. Petr z rychlé party má problémy s kolem – prasklé 2 špice, musí zpomalit a jet opatrně. Láďa, Lukáš a Honza jedou dál. Já se překvapivě držím v těsném závěsu a nakonec jedu s nimi. Docela dobrý terén nám umožňuje jet rychle. Míjíme Cheb a v Aši u rozhledny Háj je otočka na nejzápadnější konci trasy. Konečně se točíme směrem na východ, přes Skalnou se blížíme do cíle v Třebeni.

Poslední úseky jsou docela snadné, jen máme stále strach z elektrického šoku. Musíme otvírat a zavírat mokré elektrické ohradníky. Konečně vidíme cíl a domlouváme se na společném dojezdu. Radost, řev, tradiční vzpírání kol a focení v cíli.

Ujeto 180km, nastoupáno 3405m

**Celkem ujeto 1668km,
nastoupáno 32804 výškových metrů.**

Neoficiální čas v cíli -

11 dní 6 hodin 40 minut.

Oficiální čas v cíli -

11 dní 6 hodin 40 minut.

Neoficiální umístění celkové – 18-21. místo

Oficiální umístění celkové – 18-21.místo

Umístění v kategorii muži nad 50 let– *. místo.

Na startu jižní trasy stálo 154 závodníků, v cíli 1000mil 81, na 500mílích ukončilo 43, vzdalo 30.

Z toho MTB - *, do cíle 1000mil došlo - *, ukončili na 500mil – *, nedokončili - *

Oficiální výsledky zatím nejsou.

Další míle jsou za mnou. Jel jsem 7x a vždy jsem dojel celých 1000miles. S umístěním nejsem tentokrát moc spokojený. Problémy, které jsem měl s kolem, náběh na nemoc a hlavně fyzicky nezvládnutý druhý den závodu, mi zkazily možnost lepšího umístění. Po druhém dnu se mi to zlomilo i v hlavě a přestal jsem závodit. Nakonec jsem byl rád, že jsem to celé dojel, bez ohledu na umístění.

Za tu dobu, co míle jezdím, se závod hodně změnil. Zpočátku byl závod téměř bez omezení a většina mílařů to pojala skutečně jako dobrodružství se spaním v přírodě. Postupně začala bobtnat pravidla a přibývat omezení. Nutnost mít neustále zapnutý mobil, znamená řešit dobíjení. Dříve jsem mobil zapínal pouze při večerním hlášení a téměř jsem nemusel dobíjet. Celé Slovensko se musí, kvůli medvědům, jet pouze přes den mezi 6.00 a 21.00 a spát se musí v obydlené oblasti. To znamená nutnost plánování dojezdů do vesnic a z toho vyplývající nutnost být vybaven technikou, která toto plánování umožňuje. Nestačí jen klasická outdoorová navigace GPS přístrojem. Ideální je chytrý telefon s mapou a nahranou trasou, což přináší další nároky na elektrickou energii. Chytré telefony navíc umožňují najít si a zamluvit si ubytování v penzionech. Toho spousta závodníků využívá a je pak těžké, poměřovat výkony v suchu a teple vyspaných borců s mílaři, kteří to pojali skutečně v duchu mílí. Ustlat si v lese nebo v různých přístřešcích a ráno se oblékat do mokrého, špinavého dresu je přeci jen trochu jiné. Navíc mě mrzí, že se objevily i případy doprovodných vozidel. To je již hrubé porušení pravidel, které bych mezi mílaři nečekal.

I přes tento vývoj jsou míle stále úžasnou záležitostí. Atmosféra, setkávání se se stejně potrefenými blázny, přemáhání bolesti, únavy a různých jiných problémů na cestě, radost a pocit naplnění v cíli, stále dělá z mílí jedinečnou akci.

Michal J.